

Les últimes setmanes se n'ha parlat molt i molt de crisi turística, però, finalment, les dades no semblen reflectir aquesta tendència: durant el mes de juliol Catalunya va rebre un 1,8% més turistes que el juliol de 2003; les Illes Balears, un 9,3% més i el País Valencià un 10% menys. Les dades del País Valencià minven, però en els mesos anteriors havia tingut bons resultats i el Govern valencià pensa que, globalment, l'exercici de 2004 se saldarà amb més turistes que el de 2003. Molt probable.

Però una cosa és que augmente el nombre de turistes i l'altra que el turisme pateix una crisi. Pot passar, per exemple, que vinguin més turistes però que deixin menys diners. Això, per exemple, és el que denunciava fa unes setmanes Exceltur, que agrupa una trentena de les principals empreses turístiques de l'estat. Segons un sondeig, el 55% dels empresaris detecten una reducció del negoci. Entre els nous arguments que es donen per justificar aquesta reducció del turisme hi ha la consolidació de noves destinacions, com Turquia o Croàcia; els millors preus ofertats per aquests països; i una prudència més gran dels turistes alemanys i francesos a l'hora de gastar-se els diners durant l'estiu.

Però el tema de fons s'obvia. Una platja a vessar de gent sembla una prova que el turisme no pateix cap crisi. Però aquesta mateixa platja plena de gom a gom és un reclam per atraure més turistes? Quants més? Quina mena de turistes? La indústria turística i les administracions s'omplen la boca parlant de turisme de qualitat, però la massificació del litoral n'és un fre. Els empresaris hotelers més savis poden ara demanar que es frene la construcció en el litoral, però tota la resta –i d'altres que fan cua– vol que també els ponga la gallina dels ous d'or.

El model turístic del país no s'ha de deixar exclusivament en mans dels empresaris perquè afecta qüestions d'interès general, com són el territori i l'economia de tots. Quan, la setmana passada, la consellera de la Generalitat de Catalunya Montserrat Tura va denunciar el "turisme de borratxera" de Lloret de Mar –en resposta als aldarulls que una munió de turistes va protagonitzar en aquesta ciutat de la Costa Brava–, molts empresaris turístics i no pocs polítics la criticaren per alarmista. I potser va ser inoportuna dient-ho en ple mes d'agost, però algú en algun moment ho havia de dir. No diu cap mentida. Aquest turisme esquitxa molt la Costa Brava, la Costa Daurada i ha arribat a Barcelona. En punts i moments localitzats, sí. Però la situació no millora.

Les administracions, amb tant diàleg amb el sector turístic com siga possible, han de dissenyar un model turístic abans que no siga massa tard. Com deia el conseller de Comerç, Turisme i Consum, Pere Esteve, al diari *Avui*, "l'obligació de tot sector és la competitivitat i la sostenibilitat." Si no es discuteix el problema, la situació esdevindrà insostenible: els empresaris de demà pagaran la recessió que els d'avui volen negar. I tot el país, començant per unes costes definitivament malmeses, en patirà les conseqüències. Val més que la polèmica d'aquest agost continue al setembre, perquè del silenci no en sortirà cap solució.

CRISI I TURISME